UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Res Gestae Illvstrissimo-||rvm Martyrvm, Con-||fessorvm Atqve Sancta-||rvm Virginvm ...

Eorvm Praecipve, Qvae Per|| R. P. L. Surium sex Tomis compraehensae sunt:|| et nunc restrictis verborum ambagibus ... ad ... D.|| Caesaris Baronii Chronologiam|| digestae ac in quatuor Tomos distributae

Lippeloo, Zacharias

Coloniae, 1595

VD16 ZV 18288

SS. Victoris & Coronæ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-43699

Visual Library

ſuſtinuit, victoriasque & res ab eo glorioſè geſtas alijs narrāda relinquo. Trigeſimo octauo ætatis ſuæ anno Pontifex ordinatus fuit, decem verò annis in epiſcopatu trāſactis, ad Lauram ſe contulit: in qua annos nouem exegit: & nunc anguſto loco concluſus, in quo vſque in diem hodiernum ſilet, quadraginta ſeptē annos Dei gratia impleuit. Et licet iam ætatis ſuæ annum centeſimum quartum attigerit, eſt tamē vultu hilari & prompto alacrique animo ad omnes labores pro Chriſti nomine perferendos.

Ex hoc loco conſtat Iohannem adhuc vixiſſe dum auctor vitam eius conſcriberet.

MARTYRIVM SS. VICTORIS ET Coronæ. ex eo quod eſt apud Metaphraſten.

14. Maij.

QVo tempore Antoninus Romanum adminiſtrabat Imperium ingens aduerſus Chriſtianæ fidei & pietatis cultores perſecutionē ſæuijt. Erat autem miles quidam genere Italus, & eximia in Deum pietate ante alios clarus, quem Sebaſtianus dux exercitûs comprehendi & ad immolanda dijs ſacrificia compelli iuſſit. At Victor (hoc namque militi Chriſtiano nomen erat) ſpreto Sebaſtiani mandato præcisè & conſtanter reſpondit ſe nullo modo dijs ſacrificaturum. ſi vellet corpus varijs ſupplicijs excarnificare, ſe paratum eſſe, cum probè certoque ſciat animā in manu Dei eſſe, quam nullo modo attingere poſſet. Dux hoc accepto reſponſo obſtupuit, & nùm certum deliberatumque ei eſſet mortem ita intrepidè oppetere quæſiuit. Ad quæ Victor: Hanc ego mortem eſſe nequaquam exiſtimo, quæ vitam cōciliat ſempiternam his qui breuia hæc tormenta ad extremum ſpiritum fortiter perferunt. Tum Dux digitorum Victoris compages confringi & à cute auelli iuſſit. At Victor

Victoris cōſtantia.

Crudeliter torquetur S. Victor.

uaſi iam martyrij primitijs decoratus in eo ſupplicio incredibiliter exultauit. Dux verò fornacē vehementer accendi & martyrem in eam conijci iuſſit. Factum fuit quod imperatum erat celeritate magna, & ne qua martyris oſſa ſupereſſent, triduò occluſa fornace in ea detentus fuit. Tertio verò die cum opinarentur eum penitus ab igne conſumptū, recluſa fornace, præter omnem opinionem martyrem viuum & vultu totoque corpore decorem Deum laudantem & pſallentem inuenerunt.

Qua re cōturbatus Dux carnes peſtifero infectas veneno ei comedēdas obtulit. Quæ cùm à venefico quodam ei porrectę fuiſſent ſanctus martyr: Mihi quidem, inquit, vſus carnium conceſſus non eſt, ſed vt intelligas veneficia tua nihili eſſe, eas comedam: *A veneno nihil læditur.* Itaque precatione priùs peracta, eiuſmodi carnibus veſci cœpit: neque mali quicquā paſſus eſt. Veneficus autem pudore ſuffuſus, alia quædam obtulit prioribus peiora, aitque: Profectò ſi & huius veneni vim ſuperaueris, ego quoque, derelicta arte magica, protinùs ad Deū, quem tu colis, accedam. Cum igitur Victor eadem qua prius, facilitate ea conſumpſiſſet, exclamans Magus: En, inquit, viciſti, & animam meam ęternis ſupplicijs deputatam ab inferis liberaſti: ſtatimque libris ſuis Vulcano traditis Chriſto ex animo nomen dedit. *Cōuertitur veneficus ad Chriſtum.*

Tunc furore accenſus Sebaſtianus iuſſit totius corporis martyris neruos diuelli, & feruens oleum nobilis corporis partibus infundi. Quo facto beatus martyr: Tam mihi, inquit, ſuaue hoc oleum feruidum eſt, quàm aqua gelida quæ ab homine in æſtu laborante potari ſolet. Tunc Dux intolerabili furore correptus martyrē in ligno ſuſpendi & ardentes eius lateribus faces admoueri iuſſit:

& con-

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

& conuerſus ad martyrem: Sacrifica, inquit, diis, diu enim te pertuli. Cui Victor: Minime faciam quod tu vis, ſed quod vult Deus meus: quem precor vt ſacrificium purum & caſtũ meipſum illi offerre poſſim, in cuius poteſtate & anima & corpus meum eſt. Tunc Dux venenũ aceto miſtum in eius fauces ingeri & oculis eum priuari iuſſit. Ait beatus Victor: Cùm, ait, corporis mei viſum excæcaueris, tunc interiori animæ ſenſu acutiùs videbo. Corporei enim oculi mundi huius vanitatem aſpiciunt, at cordis acies veram illam lucem intuetur. Cogis me, inquit Dux, multa & magna tibi inferre tormenta. Ille autẽ: Et ego gratias ago Deo meo, qui facultatem & robur eadẽ perferenda mihi præſtat. Vt igitur libet, me crucies, neq; vlla in re mihi parcas: paratus enim ſum omnes, quaſcunque mihi intuleris, ærumnas libenter perpeti, Deo ipſo mihi vires ſuggerente.

Tunc Dux in rabiem conuerſus: Suſpendite, inquit, hominem iſtum obuerſo in terrã capite, quoad anima cum ſanguine per nares defluat. Illo igitur ſuſpenſo milites diſceſſerũt. Triduo in eo ſupplicio perſeuerauerat, cùm milites redeũtes, quem mortuum exiſtimabant, viuum reperère. Sequitur ipſo acceſſu omnes luminibus orbatos eſſe, quæ tamen martyr ſuis precibus reſtituit. Itaque reſtituta militibus videndi facultate illi abeuntes, & Duci quæ acciderant, retulère. Tum verò ille furore æſtuans, militibus vt Victorem deglubent, præcepit. Cumque ferro armati appropinquarent, beatus martyr: Licèt, inquit, corporis cutem mihi tolleris, mentem tamen & cogitationes meas non ſuperabis. Aderat ibì militis cuiuſdam vxor, Stephana nomine, annos nata ſedecim, quæ voce magna

Tres dies reuoluto in terram capite manet ſuſpenſus.

Cutis ei detrahitur.

Stephana Græcè, Latinè Corona.

Valde

Victorem fœlicem & terq; quaterque beatum prædicare cœpit, & deprompt is varijs ſcripturæ locis mirificè exhilarare. Tandem verò hęc accidit. Eccè video duas è cælo coronas demiſſas, vnam maiorē, alteram minorem: & maiorem quidem illam, tibi allatam ab angelis duodecim, minorē verò ad me miſſam audiui. Nam etſi vas infirmū ego ſum, nihilominùs tamē & ipſa parata ſum certamen ſubire.

Hæc cùm audijſſet Dux iratus valdè, fœminam illam ad ſe adduci iuſſit, quam ſic affatus eſt: Quænam es tu? Chriſtiana, inquit illa, ego ſum. Tum Dux, quot annorū es? Cui Stephana, quindecim, & menſium octo. Quęſiuit prętereà Dux quādiu cum viro, quicū iuncta fuerat, vixiſſet. Reſpōdit illa, ſe annum vnū & mēſes quatuor cū eo vixiſſe. Et quare, inquit, tam citò mūdum reliquiſti? Ad quę Stephana: Reliqui breuem & fragilē mundi huius decorē, & terrenas ac fallaces corporis voluptates, vt liberi animo Saluatori meo Ieſu Chriſto, quē expectamus, occurrere valeā: illi videlicet diuino & cęleſti ſpōſo, terreſtris enim ad tēpus eſt & mortalis. Præclara Coronæ cōfeſſio.

Tum Dux: Deſiſtas ab iſta nugacitate inutili, & ad nos accedēs illis ſacrifices, nè nouis & grauiorib⁹ tormētis te cruciatā conſumā. At illa dixit: Ego vocor Stephana, cui in cęlis corona repoſita eſt. Quā-propter ſacrificia iſta veſtra nō offerā, vt à vero illo certaminū pręſide Chriſto coronā recipere poſſim.

His auditis Dux ille furore nimio accenſus, iuſſit Stephanam duabus palmarum arboribus incurvatis alligari: & repētè arbores illas dimitti. Quo facto bellatrix & martyr Stephana per mediū diſcerpta eſt: præclaroque ornata martyrio ad cælos migrauit. Diſcerpta abit in cælos.

Sanctum autem Victorem iuſſit ſecuri percuti. Qua ſentētia mirabiliter gauiſus Victor in S. Victor ſecuri percutitur.

has

has voces prorupit: Gratias ago Deo meo, qui me tali ac tanto dono dignatus eſt. Cumque ad ſupplicium duceretur prophetico ſpiritu excitatus, dixit Quæſtoribus: Poſt dies ſeptẽ oratores veſtri morti ſuccũbent, & vos poſt duodecim eadem mors comprehendet. Dux verò poſt dies viginti quatuor ab aduerſarijs in captiuitatem abducetur. Porrò hoc meum corpuſculum poſt annos tres ab hominibus noſtris in loculos iampridem mihi paratos deferetur. His dictis ſecuri percuſſus eſt, ſtatimq; ſanguis & lac non ſine ingẽti omnium admiratione ex vulneribus eius profluxerunt. Quo miraculo multi Græcorum permoti ad fidem acceſſerunt: in quo poſteà, exitu certiſſimo martyris vaticinia prolate, mirificè cõfirmati ſunt. Martyrio autem functi ſunt S. Victor & beata Stephana in vrbe Damaſco, imperante Autonino & Sebaſtiano Duce.

Prophetia eius.

VITA S. BONIFACII EPISCOPI Ferentini in Tuſcia. ex ea quæ eſt per D. Gregorium Papam lib. 1. dialog. cap. 9. Claruit circa tempora Iuſtini Imperatoris.

14. Maij.

SAnctus Bonifacius nutritus in obſequio Gaudentij presbyteri ciuitatis illius, quæ Ferentis dicitur, Antiſtes, & vitæ ſanctitate & miraculis claruit. Habebat is vnicum paupertatis ſuæ ſolatium vineam exiguam, quæ quodam die grandine irruente vaſtata eſt, vt in ea paucis vitibus parui rarique racemi remãſiſſent. Pro quo magis vir Dei omnipotenti Deo gratias egit, quod maiori ſe inopia affligi cerneret. Sed cũm iam tempus vindemiæ immineret, quadam die mandauit Conſtantio presbytero nepoti ſuo vt cuncta vini vaſcula, doliaque omnia vt antè cõſueuerat, pice ſuffi-

Paupertas eccleſiæ Ferentinæ.